

метакритики одним или несколькими аргументами (в ряде случаев заключаемыми в рамочную синтаксическую конструкцию); направленность ККВ на несколько типов коммуникативных нарушений одновременно, а также общий иронический эффект.

ЛИТЕРАТУРА

1. *Шейгал, Е. И.* Рефлексивы в политической коммуникации / Е. И. Шейгал // Теоретическая и прикладная лингвистика [Электронный ресурс]. – Воронеж, 2002. – Вып. 3: Аспекты метакоммуникативной деятельности. – Режим доступа : <http://knigi1.dissers.ru/books/library1/9405-1.php>. – Дата доступа : 10.09.2014.
2. *Downes, S.* Stephen Downes Guide to the Logical Fallacies / S. Downes [Electronic resource]. – Mode of access : http://web.uvic.ca/psyc/skelton/Teaching/General%20Readings/Logical%20Fallacies.htm#_Toc495459585. – Date of access : 16.01.2015.

This article describes a peculiar kind of metacommunication – countercorrection, which is viewed by the author as a critical response to the correction of the interlocutor's communicative conduct. The author makes an attempt to classify countercorrecting utterances according to the grounds used by the addresser and to reveal the main language means constituting these utterances.

Ю. В. Маліцкі

КАМУНІКАТЫЎНА-ПРАГМАТЫЧНЫЯ МАГЧЫМАСЦІ РЭДУПЛІКАВАНЫХ ЛЕКСІЧНЫХ АДЗІНАК У СУЧАСНЫМ БЕЛАРУСКІМ ГУТАРКОВЫМ МАЎЛЕННІ

У артыкуле разглядаюцца выпадкі выкарыстання рэдуплікаваных лексічных адзінак у сучасным беларускім гутарковым (дыялектным) маўленні. Аналізуюцца магчымасці названых лексем у аспекце рэалізацыі прагматычнага (экспрэсіўнага і эмацыйна-ацэначнага) зместу.

Асноўная функцыя мовы, як сфармуляваў яе знакаміты расійскі лінгвіст Ю. Д. Абрэян, заключаецца ў кадзіроўцы і дэкадзіроўцы інфармацыі. Уменне карыстацца моўным «кодам» непасрэдна вызначае ўзровень эфектыўнасці інфармацыйнага абмену ва ўмовах маўленчай камунікацыі. На працягу ўсяго часу існавання лінгвістыкі як навукі адным з магістральных

напрамкаў даследавання моўных з’яў, побач з анісаннем сістэмных характарыстык, было вывучэнне заканамернасцей іх функцыянавання. У нашы дні, у час актыўнага росту ўплыву інфармацыі (у тым ліку і яе інтэрпрэтацыі) на жыццё кожнага чалавека і грамадства ўвогуле, актуальнасць вывучэння прынцыпаў адбору сродкаў для ўвасаблення інтэнцыі моўцы ў маўленчай дзейнасці істотна павышаецца.

Працэс жывой камунікацыі наскрозь прасякнуты чалавечым фактарам. Як правіла, індывідуальнае ў маўленні знаходзіць адлюстраванне праз перадачу вынікаў рацыянальна-эмацыйнай кваліфікацыі дзейнасці чалавечай свядомасці. Адбываецца гэта ў першую чаргу за кошт эксплікаванага моўнымі сродкамі колькасна-якаснага і эмацыйна-пачуццёвага відаў ацэнкі. Рэалізацыя кваліфікацыі складае сутнасць феномена прагматыкі маўлення і прагматыкі моўнага знака як яго сродку [1]. Няма сумнення ў тым, што паняцці *гутарковае маўленне* і *прагматыка* звязаны паміж сабой непарыўна.

У лінгвістычным аспекце прагматыка моўнай адзінкі звязана з вылучэннем пэўнага зместу з шэрага іншых зместаў пры дапамозе адпаведных фармальна-маркераў. Найчасцей прагматычныя паказчыкі звязваюцца з двума ўзроўнямі рэалізацыі: лексіка-семантычным і сінтаксічным. Характэрна, што ў вусным гутарковым маўленні – сферы, дзе прагматычныя магчымасці адзінак мовы выяўляюцца на больш поўна і ярка, – высокая ступень запатрабаванасці ўласціва менавіта сродкам, якія маюць непасрэднае дачыненне да абодвух названых узроўняў. Гаворка ідзе пра рэдулікаваныя лексічныя адзінкі.

Рэдулікацыя (паўтор) – гэта «поўнае або частковае паўтарэнне кораня, асновы або цэлага слова як спосабу ўтварэння слоў, апісальных форм, фразеалагічных адзінак» [2, с. 288]. Пры гэтым пад паўторам лексічным (слоўным) разумеецца ў першую чаргу поўнае падваенне слова. «Слоўныя падваенні <...> прадстаўляюць сабой гранічныя выпадкі рэдулікацыі і выступаюць на сучасным этапе развіцця рускай мовы як своеасаблівыя сінтактыка-словаўтваральныя адзінкі, формы злітна-асобнага існавання слова. ... Слоўныя падваенні з’явіліся вынікам характэрнага для гутарковага маўлення ўзаемадзеяння словаўтварэння і сінтаксіса, якое выражаецца ў размытасці межаў паміж словам і словазлучэннем» [3, с. 42].

З’ява лексічнай рэдулікацыі ўласцівая многім мовам свету [4; 5; 6]. Для адных моўных сістэм яна даўно стала рэгулярнай (напрыклад, падваенне прыметнікаў, прыслоўяў і дзеясловаў тыпу *белы-белы, хутка-хутка, чакаў-чакаў* і да т.п. – для беларускай, рускай і некаторых іншых моў; падваенне назоўнікаў – для англійскай, іспанскай і малайскай моў [7]), для іншых пакуль што выступае ў якасці інавацыйнай. Аднак высокая запатрабаванасць падвоеных слоў у тых сферах маўленчай камунікацыі, дзе прагматычныя мэты з’яўляюцца вызначальнымі, відавочная [8; 9].

Як паказваюць назіранні, рэдуплікаваныя лексічныя адзінкі актыўна выкарыстоўваюцца ў сучасным беларускім гутарковым маўленні. Нягледзячы на адкрыты характар пытання аб вызначэнні межаў паняцця «беларускае гутарковае маўленне» [10] у якасці крыніцы матэрыялу намі была абрана «Хрэстаматыя па беларускай дыялекталогіі. Цэнтральная зона» [11]. Выданне ўключае ў сябе аб'ёмны (больш за 2000 фрагментаў) тэкставы блок, прадстаўлены запісамі ўзораў народнага маўлення. Па нашым меркаванні, транскрыбіраваная перадача нязмушанага, спантаннага, непадрыхтаванага маўлення жыхароў цэнтральнага рэгіёна Беларусі адэкватна адлюстроўвае актуальны стан сферы жывой камунікацыі. Вялікае значэнне пры выбары крыніцы матэрыялу меў той факт, што ў хрэстаматыю ўвайшлі тэксты, «запісаныя ад прадстаўнікоў сацыяльна адрозных груп вяскоўцаў» [11, с. 4].

У якасці папярэдняй заўвагі, трэба адзначыць, што рэдуплікацыя ў розных яе варыянтах з'яўляецца даволі прадуктыўным сродкам сучаснага беларускага гутарковага маўлення. Тэксты «Хрэстаматыі» фіксуюць у маўленні інфармантаў самыя розныя тыпы паўтору – ад граматычнага (паўтор афіксаў, найчасцей – прэфіксаў: *А ў лес сколькі папаездзіла з бацькам!* [11, с. 162]) і гукапераймальнага (*А ночай хтосьці: драх-драх у дзьверы* [11, с. 398]; *Сычас сьціхне серца. Ніхай так: тых-тых-тых* [11, с. 356]; *Чуе: шлён-шлён-шлён па хаце* [11, с. 325] і інш.) да сінтаксічнага (*Табе ні хазяйкі, табе ні жонкі, ні прачкі – нікога* [11, с. 133]; *Вышла, столькі ўжэ рыдала, столькі рыдала!* [11, с. 266] і інш.). У колькасным аспекце найбольш распаўсюджаным тыпам з'яўляецца паўтор лексічны. Паводле матэрыялаў «Хрэстаматыі», у сучасным беларускім гутарковым маўленні з'ява лексічнай рэдуплікацыі распаўсюджваецца на адзінкі чатырох часцін мовы. Найбольш часта ва ўмовах спантаннага маўлення рэдуплікуюцца прыметнікі (*А мама гэтаго маладога алешніку да намачыла, апарыла, а ён харошы-харошы гэтакі* [11, с. 146]; *У іх калодзеш наўпроціў і лавачка такая бальшая-бальшая* [11, с. 344] і інш.). У значнай ступені прадстаўлены падвоеныя формы прыслоўяў (*Посьлі вайны многа-многа людцаў трудзілася* [11, с. 371]; *Посьлі вайны бедна-бедна жылі* [11, с. 339] і інш.). Радзей адзначаюцца рэдуплікаваныя формы дзеяслова (*Села ў поезд, а есці хочыцца-хочыцца* [11, с. 284]) і назоўніка (*Я пацёр сабе гэтага віска, прышоў дахаты: цімпература-цімпература* [11, с. 429]). Спарадычна прадстаўлены выпадкі поўнага трохразовага паўтору (*Яна й даглядала яе, і падавала, і ўбірала, і ўсё-ўсё-ўсё* [11, с. 471] і інш.).

Асноўная функцыя пераважнай большасці рэдуплікаваных лексічных адзінак звязана з узмацненнем значэння прыкметы або ступені якасці. Адзначаны і выпадкі рэалізацыі значэння вялікай колькасці прадметаў ці з'яў,

а таксама інтэнсіўнасці дзеяння. Гэтыя семантычныя паказчыкі ў цэлым адпавядаюць традыцыйнаму лінгвістычнаму погляду. Аднак прааналізаваны матэрыял, які максімальна дакладна перадае асаблівасці жывой гутарковай камунікацыі, дазваляе гаварыць аб яшчэ адной надзвычай важнай семантычнай характарыстыцы рэдуплікаваных адзінак – прагматычнай зместавай нагрузцы. Аб гэтай семантычнай спецыфіцы прааналізаваных адзінак у навуковай літаратуры, у сваёй большасці прысвечанай вывучэнню фактаў літаратурнай мовы, згадваецца спарадычна, а між тым менавіта прагматычна афарбаваныя сінтаксічныя канструкцыі і нават цэлыя тэкставыя фрагменты – найбольш характэрны асяродак, дзе сустракаюцца выпадкі слоўнага паўтору. Больш таго, у вельмі значнай колькасці выпадкаў менавіта рэдуплікаваныя словы выступаюць у якасці базавых сродкаў стварэння прагматычнага кантэксту (*Некаторыя паўступалі [у калгас], а некаторыя не. Ой, барба-барба была* [11, с. 145]; *Ужэ, здэцца, от хароша спадніца тканая ў клетачкі. Да ўжэ хорашэ-хорашэ* [11, с. 146]; *А грыбоў! Грыбоў гэтых беленькіх праўдзівых! А хочацца-хочацца!* [11, с. 150]; *Усіх з вагонаў – на двор, у сарай нейкі бальшы-бальшы* [11, с. 400]; *І яны – за нашага тату і с сабою гоняць туды. А мы плачам-плачам!* [11, с. 434] і інш.). Прыведзеныя тэкставыя ўрыўкі дэманструюць высокую ступень эмацыйнага ўзрушэння моўцаў. Аб асаблівым стане, выкліканым яркімі ўспамінамі, гаворыць шырокі спектр моўных сродкаў – ад эмацыйных выклічнікаў і клічнай інтанацыі да абумоўленых прагматычнымі мэтамі выпадкаў пропуску асобных членаў сказа і элементаў сінтаксічнай інверсіі. Відавочна, што рэдуплікаваныя лексічныя адзінкі адыгрываюць адну з вядучых роляў у стварэнні адпаведнага настрою выказвання і ў непасрэднай эксплікацыі прагматычнай інтэнцыі моўцы. У першую чаргу гаворка ідзе аб перадачы экспрэсіўнага зместу.

Разуменне экспрэсіі як адной з праяў феномена моўнай прагматыкі традыцыйна звязваецца з рэалізацыяй катэгорыі інтэнсіўнасці [12]. Пры гэтым на ўвазе маецца абазначэнне «вельмі высокай альбо, наадварот, вельмі нізкай ступені праяўлення пэўнай рэальнай прыкметы» [13, с. 42]. Найбольш распаўсюджаны ў маўленні выпадак, калі рэалізуецца значэнне менавіта высокай ступені праяўлення з’явы. Выразная прагматыка-экспрэсіўная спецыфіка згаданых слоў звяртае на сябе ўвагу ў першую чаргу за кошт сінтаксічнага акружэння адзінкі, абумоўленага асаблівасцямі яе семантыкі. У выказванні рэдуплікаваныя лексемы «паводзяць сябе» абсалютна так, як і звычайныя словы-экспрэсівы. Найважнейшым паказчыкам такіх «паводзін» выступаюць спалучальнасныя магчымасці адзінкі ў межах сказа, і ў першую чаргу – наяўнасць так званых слоў-актуалізатараў. У якасці актуалізатараў выступаюць моўныя формы, якія аб’ектывуюць экспрэсіўны змест, узмацняюць

і падкрэсліваюць адпаведны семантычны патэнцыял слова. Так, напрыклад, для падкрэслівання параметрычнай несуразмернасці ступені праяўлення прыкметы, якасці ці дзеяння ў адносінах да ўмоўнай нормы найбольш актыўна выкарыстоўваецца часціца *а* або *да* (*А людзей-людзей* [11, с. 431]; *А мы плачам-плачам* [11, с. 434]; *А сь печы вымеш – душысты-душысты, а ўкусны-ўкусны* [11, с. 409]; *Да ўжэ хорашэ-хорашэ* [11, с. 146]) і займеннік *такі* (*У іх калодзеш наўпроціў і лавачка такая* *большая-большая* [11, с. 344]). Даволі часта з мэтай падкрэслівання і ўзмацнення значэння надзвычай высокай ступені праяўлення прыкметы, выражанага рэдулікаванай лексічнай адзінкай, выкарыстоўваюцца асобныя словы і нават сінтаксічныя канструкцыі, што фармалізуюць вобразы параўнання ці вобразы множнасці: *Вьюга-вьюга была страшная* [11, с. 215]; *Касьцёр бывае, як яліна, высакі-высакі, дык як падпаляць, дык халера ведае які* [11, с. 199] і інш. Апошні прыклад нам падаецца вельмі цікавым і паказальным. У тэкставым фрагменце, з якога ўзяты сказ, расказваецца пра святкаванне Купалля. Прапазіцыя дадзенага сказа заключаецца ў тым, што распальваецца вогнішча. Зыходзячы з рацыянальна-суб'ектыўных крытэрыяў, моўца кваліфікуе яго памеры як несуразмерна вялікія. Аднак сам назоўнік *касьцёр*, які намінуе з'яву, што выяўляе надзвычай высокую ступень рэалізацыі прыкметы, цалкам пазбаўлены фармальных экспрэсіўных маркераў. Для параўнання можна прывесці сказы тыпу *У Комі АССР такі маразяка* ('вельмі моцны мароз'), *госпадзі, невазможна!* [11, с. 445] і *Жарышча* ('вельмі моцная спякота') *такая!* [11, с. 317]), у якіх функцыю асноўнага эксплікатара выконвае менавіта назоўнік. У нашым выпадку ўся экспрэсіўная нагрузка сказа ўскладзена на рэдулікаваны рэгіянальны варыянт прыметніка (*высакі*). Поўнае падваенне прыметніка ў комплексе з дапаможнымі актуалізуючымі канструкцыямі (*як яліна і халера ведае які*) як раз стала той формай, якую адшукаў моўца, каб перадаць значэнне вельмі высокай інтэнсіўнасці праяўлення прыкметы з'явы. Поўная рэдулікацыя адной з адзінак сказа выступіла ў выглядзе экспрэсіўнай формы, ідэнтычнай па функцыі прагматычным суфіксам *-як-* і *-ышч-* у экспрэсівах тыпу *маразяка, жарышча* і да т.п.

Істотнай асаблівасцю прастамоўна-гутарковай камунікацыі, паводле матэрыялаў «Хрэстаматыі», можна лічыць падваенне лексічных адзінак, якія ўжо валодаюць фармальнымі маркерамі ацэнчнай семантыкі. У першую чаргу гэта тычыцца прыметнікаў і прыслоўяў (*Мы прыбеглі: чарот большушчы-большушчы* [11, с. 159]; *Хату мы купілі старэнькую-старэнькую* [11, с. 479]; *Надзярэм картошкі – а ні было на чом – маці напаліць печ, добрэнько-добрэнько напаліць, і – на капусны ліст* [11, с. 448] і інш.). У дадзеных выпадках функцыю рэдулікавання ў аспекце рэалізацыі прагматыкі

можна акрэсліць як дапаможную. Яна заключаецца ва ўзмацненні і фармальным падкрэсліванні кваліфікатыўнага кампанента семантыкі, які актуалізуецца пры дапамозе адпаведных суфіксаў.

Нягледзячы на тое, што адна з базавых функцый слоўнага паўтору – рэалізацыя значэння ўзмацнення прыкметы, а таксама інтэнсіўнасці – найбольш цесна пераплятаецца з экспрэсіўным бокам феномена прагматыкі, рэдулікаваныя лексічныя адзінкі могуць выступаць і ў якасці эксплікатара эмацыйна-пачуццёвага кампанента семантыкі моўных адзінак. Эмацыйны від ацэнкі «прадстаўляе сабой меркаванне суб’екта (індывідуальнага або калектыўнага) аб каштоўнасці аб’екта, якое праяўляецца не як лагічнае суджэнне, а як адчуванне, пачуццё, эмоцыя моўцы» [13, с. 45]. У аспекце моўнага выражэння эмацыйна-ацэначны змест бачыцца як актуалізаванае пры дапамозе моўных форм каштоўнаснае стаўленне моўцы да аб’екта намінацыі. Найбольш ярка тэзіс аб суб’ектыўна-каштоўнасным падмурку кваліфікатыўнай семантыкі ілюструе наступны тэкставы фрагмент: *Хоць брыдко гаварыць, але ні было ні трусой, ні шаравараў. А цяперака: і трусічкі, і шмусічкі – усё на сьвеце* [11, с. 202]. З’ява лексічнай рэдулікацыі ў дадзеным выпадку знайшла ўвасабленне ў выглядзе дывергентнага паўтору з заменай пачатковых гукаў другога кампанента характэрным спалучэннем *шм.* Такая форма адсылае да распаўсюджаных у сферы прастамоўя прагматычных мадэляў (напрыклад, *танцы-шманцы* і да т.п.) і адназначна ўказвае на выражэнне моўцам пэўных суб’ектыўных адносін да аб’екта намінацыі. Гэтыя адносіны, паводле зместу сказа, не маюць ніякага дачынення да кваліфікацыі рэаліі ў аспекце яе колькасна-параметрычных паказчыкаў. Тут, бясспрэчна, мае месца эмацыйны характар ацэнкі. Вызначыць сутнасць інтэнцыі дапамагае комплекс актуалізуючых сродкаў, які ўключае ў сябе паўтор злучніка *і* ў спалучэнні з канструкцыяй *усё на сьвеце*. Такі набор актуалізатараў гаворыць пра тое, што моўца імкнецца прадставіць прадметы недыферынцыравана, наўмысна пазбегнуць іх адрознівання, аб’ектывуючы такім чынам пагардлівыя, або, карыстаючыся тэрміналогіяй В. І. Сянкевіча, «адчужальна-элімінатыўныя» [14, с. 22] адносіны. Дывергентны паўтор лексічнай адзінкі ў дадзеным выпадку стаў моўнай формай, праз якую моўца выразіў сваё эмацыйна-пачуццёвае стаўленне да аб’екта намінацыі.

Прааналізаваныя тэкставыя фрагменты «Хрэстаматыі» дазваляюць з поўным правам сцвярджаць, што спосаб рэдулікацыі (поўнай або дывергентнай) лексічных адзінак у сучасным беларускім гутарковым маўленні, акрамя апісаных у навукова-даведачнай лінгвістычнай літаратуры мэт, на рэгулярнай аснове выкарыстоўваецца моўцамі і для рэалізацыі прагматычнай інтэнцыі экспрэсіўнага і эмацыйна-ацэначнага характару. У найбольшай

ступені слоўны паўтор запатрабаваны суб'ектамі маўлення пры актуалізацыі экспрэсіўнага зместу – пры выражэнні семантыкі параметрычнай несуразмернасці ў адносінах да колькасна-якасных характарыстык з'яў, прыкмет або дзеянняў. Для актуалізацыі названай семантыкі найбольш часта выкарыстоўваецца від слоўнага паўтору, які рэпрэзентуюць двухкампанентныя лексемы, што вымаўляюцца без паўзы, прадстаўляючы сабой цэласную прасадыхную адзінку (*выюга-выюга, цімпература-цімпература, цёплая-цёплая, бальная-бальная, хочацца-хочацца, плачам-плачам, моцна-моцна, бедна-бедна* і інш.). На пісьме яны перадаюцца праз злучок. Асобныя факты даюць падставы гаварыць і аб пэўных патэнцыях рэдулікаваных слоў у аспекце рэалізацыі эмацыйна-пачуццёвага (найчасцей, негатыўнага) стаўлення моўцы да аб'екта намінацыі. У плане эксплікацыі такія адзінкі, як правіла, характарызуюцца раздзельным вымаўленнем з адчувальнай паўзай паміж кампанентамі (на пісьме адасабляюцца коскай) з выкарыстаннем характэрных злучнікаў.

ЛІТАРАТУРА

1. *Апресян, Ю. Д.* Лексическая семантика : Синонимические средства языка / Ю. Д. Апресян. – М. : Наука, 1974. – 367 с.
2. *Розенталь, Д. Э.* Словарь-справочник лингвистических терминов. – Изд. 2-е испр. и доп. / Д. Э. Розенталь, М. А. Теленкова. – М. : Просвещение, 1976. – 543 с.
3. *Крючкова, О. Ю.* Редупликация как явление русского словообразования: Историческое развитие и типологическая специфика : автореф. дис. ... д-ра филол. наук : 10.02.01 / О. Ю. Крючкова ; Саратов. гос. ун-т им. Н. Г. Чернышевского. – Саратов, 2000. – 45 с.
4. *Вежбицкая, А.* Редупликация в итальянском языке : кросс-культурная прагматика и иллокутивная семантика / А. Вежбицкая // Семантические универсалии и описание языков / пер. с англ. А. Д. Шмелёва, под ред. Т. В. Булыгиной. – М. : Языки рус. культуры, 1999. – С. 224–259.
5. *Израэли, А.* Лексическая редупликация в русском языке / А. Израэли // Russian Language Journal. – 1996. – №165–167. – С.83–90.
6. *Рахимбекова, Л. Ш.* Повторы и их функции в современном китайском языке : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.22 / Л. Ш. Рахимбекова ; Моск. ордена Дружбы народов гос. лингв. ун-т. – М., 1999. – 20 с.
7. *Крючкова, О. Ю.* Редупликация в аспекте языковой типологии / О. Ю. Крючкова // Вопр. языкознания. – 2000. – №4. – С. 68–84.

8. *Тархова, Е. В.* Повторы и их функции в судебной речи : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / Е. В. Тархова ; Тамб. гос. ун-т им. Г. Р. Державина. – Тамбов, 2007. – 19 с.
9. *Гилярова, К. А.* Такая девочка-девочка : семантика редупликации существительных в русской разговорной речи и языке интернета / К. А. Гилярова // Компьютерная лингвистика и интеллектуальные технологии: материалы ежегод. Междунар. конф. «Диалог» (2010) / под общ. ред. А. Е. Кибрик. – М.: РГГУ, 2010. – Т. 9, вып. 16. – С. 90–96.
10. *Рамза, Т. Р.* Гутарковая беларуская літаратурная мова / Т. Р. Рамза // Весн. Беларус. дзярж. ун-та. Сер. 4. Філалогія, Журналістыка, Педагогіка. – 2011. – № 1. – С. 37–40.
11. *Хрэстаматыя па беларускай дыялекталогіі. Цэнтральная зона / Ін-т мовы і літ. імя Якуба Коласа і Янкі Купалы НАН Беларусі; уклад. В. Д. Астрэйка [і інш.]; навук. рэд. Л. П. Кунцэвіч, В. М. Курцова. – Мінск: Беларус. навука, 2009. – 529 с.*
12. *Балли, Ш.* Французская стилистика: пер. с фр. / Ш. Балли. – М. : Изд-во иностр. лит., 1961. – 394 с.
13. *Лукьянова, Н. А.* Экспрессивная лексика разговорного употребления : Проблемы семантики / Н. А. Лукьянова. – Новосибирск : Наука, 1986. – 227 с.
14. *Сянкевіч, В. І.* Семантыка і прагматыка рэферэнцыяльных адносін у беларускай мове : автореф. дис. ... д-ра филол. наук : 10.02.01 / В. І. Сянкевіч ; Ін-т мовазнаўства імя Якуба Коласа НАН Беларусі. – Мінск, 1996. – 32 с.

The article deals with the facts of lexical reduplication in the modern Belarusian dialect conversation. The pragmatic (expressive and estimated) functionality of reduplicated words has been analyzed.

О. Н. Чалова

АМБИВАЛЕНТНОСТЬ ХАРАКТЕРИСТИК УСТНОЙ НАУЧНОЙ ДИСКУССИИ

В статье констатируется и обосновывается амбивалентный характер научного диалога, демонстрируется, что эта амбивалентность проявляется в двух основных моментах: 1) в способности научного диалога одновременно иметь несколько коммуникативных статусов, т.е. выступать как в качестве жанра общения, так и речевого события; 2) в способности сочетать противоположные лингвистические черты, как собственно языковые, так и категориальные.